

GULYÁS JÓZSEF VERSEI

ELSŐ ZSOLTÁR

Uram, ne kelljen énnekem
verseket írnom, szenvednem,
látnom,
vidd el a szemem, hallásom,
minden sóhaj belém ütődik,
minden borzalom szemembe vág,
vakíts meg, Uram, süketíts.
Te ismeresz engemet,
látsz, ahogy megyek,
reménytelen,
asszonytalan,
jámboran én,
kemény vasságom, minden vasam
megolvadt ebben a pokolban.

Nekem ne zongorázzon senki,
az én fülemnek,
vidd el a hallásomat.

Csapok a fenyvesekre, melyeket
élmhozol, hogy feltámadják.

*

A pókháló hozzánk képest,
a mi idegeinkhez,
drótháló,
nem lehet vele kimenni,
fölszállni a buszra
a marcona, barbár életben.

EGY KERTHELYISÉGBEN

Egyenes tartásom valaki,
egy figyelő arc miatt,
ki oldalt foglal helyet,
két víziló között.
rajta ékszerek (fájnak)
egyenes tartásom
az utolsó visszatérés
ebben a nyárban,
ez az utolsó tartozásom,
s úgy ülök itt,
mint aki távozik.

SZÍVEMEN KŐ, VÁLLAMON MADÁR

Egy régi, messze-elmúlt
nappaliban járok.
Ott akartam kibékülni
magammal és a világgal,
ott akartam
letenni a fegyvert,
megcsókolni
annyi harc vasát,
s letenni lábai elé.
Most egy messze-elmúlt
üres nappaliban járok,
szívemen kő,
vállamon madár.

J.-NEK, 1968

Nem volt időm a számodra,
minden cseppjét az utcákra,
az óvatosságra,
a nevetésre,
nem volt erőm a számodra.